

ДВЕТЪ ТОРБИ

Стою Гърбата нарами пълната торба и се преви още повече. Стрина Стоевица я бѣше наблѣскала чакъ до горе съ всичко, каквото Богъ имъ бѣше далъ за ядене. Пжтъ има да се върви — градътъ е далече, а гладни крака снага не носятъ. Подкосятъ ли се, поседни си, похапни си, дай имъ малко силица и пакъ опъвай.

— Хемъ, Стойо, много-много не се припирай — полека-лека. Нали знаешъ: който върви полека, той далече отива.

— Зная, зная, — отвърна чичо Стойо, пхна ржка въ клупа на торбата и потегли.

Накрай село го настигна Иванъ Дрѣнката.

— На кжде, ако е рекълъ Господъ, Стойо?

— Че въ града. А ти?

— И азъ натамъ съмъ се запжтилъ.

— Е, тогава ще бждемъ дружина.

— Ще бждемъ.

Двамата съселяни тръгнаха заедно и си заприказваха. Погледитѣ имъ, плъзнали по изкласилитѣ нивя, отиваха чакъ до срещнитѣ планини и се връщаха назадъ пълни съ доволство и радостъ. Надъ полето пъргава чучулига чупѣше пжтъ по въздуха и сякашъ искаше да иде при слънцето, та да му каже, колко добро е плодородието тая година.

— Славна работа, а? — продума Дрѣнката и изви ржка въ кржгъ. Ще има да прѣщятъ хамбаритѣ.

Чичо Стойо прехвърли тежката си торба на другото рамо и едва измънка. Дрѣнката се поспрѣ малко, поизгледа го изотзадъ и продума:

— Съ тая торба ти не можешъ стигна града, Стойо. Вижъ! И той замахна празната си торбичка и

